

РЕШЕНИЕ

№ 4559

гр. София, 08.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 17.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **3965** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място] против заповед за налагане на принудителна административна мярка № 21-4332-002342/23.03.21г. издадена от полицейски инспектор към ОПП при СДВР, с която на дружеството е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б.А от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца. Счита, че заповедта е неправилна, незаконосъобразна и постановена в нарушение на закона и прави искане за нейната отмяна. Твърди и представя че на този ден автомобила е бил в сервиз и без разрешение и знание на представител на дружеството е бил управляван от сервизен служител.

В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата и прави искане обжалваната заповед да бъде отменена като незаконосъобразна и неправилна. Ответникът - Полицейски инспектор към СДВР, сектор „Пътна полиция“, редовно уведомен, не изразява становище по жалбата.

По фактите.

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от

надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването. Разгледана по същество е неоснователна.

Акт за установяване на административно нарушение № 357365/19.03.21г. (л.10 от делото) е съставен на А. С. С. от [населено място], затова, че на 19.03.21 г. около 13.41 ч. На автомагистрала Т., посока П. - С., управлява автобус “Рено мастер” с рег. Номер СА 4462 СР, собственост на [фирма]. При извършената проверка на 0.5 км. Се установило, че водача управлява МПС без да притежава свидетелство за правоуправление, валидно за която спада управляваното от него МПС.

Със заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-002342/23.03.21г. издадена от полицейски инспектор към СДВР, сектор „Пътна полиция“ (л.10 от делото), на основание чл.171, т.2а, б.“а“ от ЗДвП е наложена на дружеството жалбоподател принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б.“а“ – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца. В мотивите на заповедта е посочено, че на 19.03.21г., около 13.41ч. собствения 05.04.2021г., видно от направеното на нея отбелязване и е обжалвана с жалба вх.№ 43320040261/12.04.21г., подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК.

Правни изводи:

Съобразно разпоредбата на чл.168, ал.1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК.

Съгласно чл.172, ал.1 ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със заповед № 513з-1618/26.02.18г. (л.16 от делото) на директора на СДВР , на основание чл.172, ал.1 от ЗДвП, са делегирани правомощия на изрично посочени длъжностни лица, включително и полицейските инспектори в сектор „Пътна полиция“, да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки, с оглед на което процесната заповед се явява издадена от компетентен орган, в рамките на неговите правомощия.

В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са довели до нарушаване правото на защита на лицето. Като всяка една принудителна административна мярка, процесната има преустановителен и превантивен характер, поради което при констатиране на съответното административно нарушение законът изисква предприемане на незабавни фактически действия, в случая прекратяване на регистрацията на МПС. В случая, преди да издаде заповедта административният орган е изпълнил задължението си по чл.36, ал. 1 от АПК, като е събрал доказателства за релевантния факт – кой е собственик на управлявания от неспособно лице лек автомобил и спрямо него е наложил ПАМ. Заповедта е издадена в предвидената от законодателя писмена форма, като тя е мотивирана, тъй като съдържа фактически и правни основания за нейното издаване. Заповедта е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби на закона.

Съгласно чл.171, т.2а, б.“а“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство

без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл.171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

Видно от посочената разпоредба, тази ПАМ се прилага за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения на собственик на пътно превозно средство. Доколкото не е налице спор по делото, че [фирма] е собственик на превозното средство на което е прекратена регистрацията, правилно същият е определен като адресат на заповедта. В този смисъл неоснователни са направените от представителя на жалбоподателя възражения, че след като не познава лицето С. и не му е предоставял собствения си автомобил да го управлява, не е следвало на него да се налага ПАМ, а е следвало тя да бъде наложена на лицето предоставило автомобила. Законодателя изрично в нормата на чл.171, т.2а, б.“а“ от ЗДвП, е предвидил, че ПАМ се налага на собственика на автомобила, без значение дали той лично или друго лице е предоставило управлението на МПС, поради което и административният орган има задължението да издири единствено собственика на автомобила, но не и всяко друго трето лице имащо отношение към случая. Съответно за налагането на процесната ПАМ е ирелевантно кое е лицето предоставило автомобила за управление, поради което и незнанието на собственика, че автомобилът му е предоставен за управление на неспособно лице, не води до отпадане на основанията за налагане на процесната ПАМ, още повече, че жалбоподателят, като собственик се предполага, че във всеки един момент би следвало да знае къде се намира неговата вещ, в случая автомобил.

В случая са налице и основанията за налагане на процесната ПАМ, тъй като от събраните по делото доказателства се установява, че МПС е било управлявано от С., за който в заповедта се сочи, че е неспособен, като от жалбоподателя не се твърди и не се установява положителния факт този водач да е бил правоспособен да управлява МПС към 19.03.21г.

Направеното възражение относно липсата на доброволно предоставяне на автомобила от страна на дружеството не е основание за отмяна на мярката. Видно от представената сервизна поръчка, същата е издадена на 19.03.21г., но от нея не става ясно в колко часа е постъпил автомобила в сервиза и дали към момента на извършване на нарушението този автомобил е бил под режим на сервизно обслужване или не. Посочения краен час на извършване на поръчката не би могъл да се тълкува в полза на жалбоподателя, доколкото не кореспондира с останалия доказателствен материал. Ето защо това възражение и представения във връзка с него документ за сервизна поръчка, съдът намира за част от защитната теза на жалбоподателя, която не установява твърдяните обстоятелства. Предвид доказателствената тежест в процеса от страна на жалбоподателя следва да има не просто твърдения и навеждане на основания, които да разколебават доказателствената сила на актовете издадени от контролните органи, а по пътя на главното доказване да водят до единствен и несъмнен извод за истинността на твърденията и връзката им с подкрепящите ги доказателства.

При определяне срока на наложената ПАМ, административният орган правилно е

преценил конкретните обстоятелства и е определил минималния предвиден от законодателя срок – 6 месеца. В този смисъл липсата на мотиви за определяне срока на наложената ПАМ, не води до нейната незаконосъобразност, тъй като такива биха били необходими при определяне на срок различен от минималния.

В случая, не са налице и отменителни основания по смисъла на чл.146, т.5 от АПК, тъй като процесната заповед е издадена в съответствие с целта на закона. Наложена ПАМ има превантивен характер и цели осуетяване възможността на дееца да извърши други подобни нарушения. Също така, с нейното прилагане се изпълнява и целта на чл.22 от ЗАНН, във връзка с чл.171 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения от водач, който управлява МПС без да е правоспособен, тоест тя има и преустановителен ефект.

По изложените съображения, следва да се приеме, че правилно административният орган е наложил на жалбоподателя процесната принудителна административна мярка, след като е установил наличието на материалноправните предпоставки, предвидени в нормата на чл.171, т.2а от ЗДвП, а подадената жалба, като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място] против заповед за налагане на принудителна административна мярка № 21-4332-002342/23.03.21г. издадена от полицейски инспектор към ОПП при СДВР, с която на дружеството е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б.А от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

СЪДИЯ: